XI. évf. 2. szám 1999. március-április

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Mc. Clung: Isten gyöngéd szeretete

Visszanézni a keresztútra

»Élet a Lélekben« szeminárium Fóton

„Örülök – mondta Sebők Sándor plébános –, hogy az egyházközség életét felfrissíti a szeminárium és kovászként működnek majd a résztvevők a hívek között... Örülök azért is, hogy a II. Vatikáni Zsinat szellemében a világiakat ráébreszti apostoli hivatásukra...”

Isten gyöngéd szeretete

A SZÜLŐI NAGYLELKŰSÉG

Néhány évvel ezelőtt egy barátom ellátogatott a Csendes-óceán déli részén fekvő szigetek egyik kis falujába, és megfigyelte, hogyan játszanak ott a gyerekek. Elmondta, hogy ezek a gyerekek nem nagyon hallják azt: „Ne nyúlj hozzá! Hagyd békén! Vigyázz rá!" Az otthonaik nagyon egyszerűek: földes padló, gyékény tető és néhány ponyva, amelyeket éjszakára falként lehajtanak.

Ezzel szemben, a mi modern otthonaink tele vannak mindenféle értékes, törékeny bútorral és felszereléssel, amelyek mind rendreutasítással és szidással fenyegetik a járni tanuló kis emberkét. Hány édesanya kiált rá dühösen a gyermekére, ha az eltör egy kedves vagy értékes emléktárgyat? A gyermekeket állandóan a tárgyak értékére figyelmeztetik – milyen értékesek, és mennyire kell rájuk vigyázni. Ritkán hallják ezt az egyszerű szót: „Szeretlek."

Az a romboló hatású gondolat ivódik bele a gyermekek tudatalattijába: „A **tárgyak** fontosabbak, mint **én**. A **tárgyak** fontosabbak, mint **én**!" Mit tegyünk? Hagyjuk el az otthonunkat? Természetesen nem. De be kell ismernünk, hogy az Isten bőkezűségéről alkotott képet eltorzíthatták a gyermekkori tapasztalatok, és radikálisan el kell döntenünk, hogy mit teszünk az első helyre, mert csak így tudjuk megfelelően közvetíteni Isten nagylelkű szeretetét gyermekeink felé.

Az igazság az, hogy Isten természeténél fogva bőkezű. Az egész teremtés a színek és formák olyan bőségét tárja elénk, amely messze túlmegy a célszerűségen. Annak a kis fehér virágnak is van jelentősége, amely magányosan tündököl a napfényben az itáliai Alpok csúcsán, még akkor is, ha soha senki nem látja. Nincs gazdasági jelentősége, de Isten abban a reményben teremtette, hogy az ember fiai egyszer talán megpillantják, és ez gyönyörűséget szerez majd nekik.

Isten atyai szívét jól bemutatja, mennyire gondja van életünk legapróbb részleteire is. Szeretne meglepni azokkal az apróságokkal, kis örömökkel és meglepetésekkel, amelyekről csak egy Atya tudhatja, mennyire vágyunk rájuk. Isten nem magának való, nem anyagias, nem hajtja a birtoklási vágy. Mi az embereket is úgy használjuk, mint a tárgyakat, **Isten** a tárgyakat is felhasználja, hogy megáldja az embereket. Mert az emberek sokkal értékesebbek a tárgyaknál. Isten azonban nemcsak az anyagiakon keresztül mutatja meg bőkezűségét. Ennél sokkal többet kíván adni nekünk. Olyan dolgokat, amelyek ugyan fizikai érzékszerveinkkel nem érzékelhetők, mégis kimondhatatlanul értékesek: megbocsátást, kegyelmet és szeretetet.

A GYÖNGÉD SZÜLŐI SZERETET

El tudod képzelni, milyen kedves vagy Istennek? Isten előtt az egyik legnagyobb gát, ha azt gondoljuk, hogy a testünk utálatos az Ő szemében. Amikor a kisfiam kint játszik az udvaron és csupa kosz, felkapom és lemosom a kerti slaggal. Csak a koszt utasítom el, nem a gyereket. Igen, vétkeztünk. Igen, összetörtük Isten szívét. Mégis Isten szeretetének a középpontjában állunk – mi vagyunk a szeme fénye. Ő pedig szerető szívvel keres **minket**. Azt mondjuk: „Megtaláltam az Urat", de az igazság az, hogy Ő talált meg minket hosszú keresés és kutatás után.

Sok gyerek, de különösen a fiúk nem kapnak szülői

szeretetet édesapjuktól, nem sajnálják őket, amikor megütik magukat. Téves kép alakult ki a férfiasságról, és ezért gyakran mondják nekik: „Ne sírj fiam, a fiúk nem sírnak." Jézus azonban nem így tesz. Az Ő szeretete és megértése végtelen. Jobban átérzi a sebeinket, fájdalmainkat, mint mi magunk, mert sokkal nagyobb a szenvedés iránti érzékenysége.

Te talán már régen elfelejtetted a fájdalmaidat, Isten azonban még emlékezik rájuk. Ő tökéletesen emlékszik életed minden pillanatára. Minden elhullajtott könnycsepped az övével keveredik össze. És ez így van ebben a pillanatban is, ha most bánatos vagy.

Isten ott volt veled akkor is, amikor a többiek kicsúfoltak az iskolaudvaron, és úgy szégyellted magad, hogy nem mertél a többiek szemébe nézni. Veled volt, amikor zavartan, értetlenül ültél a matek órán. Isten volt az, aki odaküldte hozzád azt a kedves nénit, aki segített megkeresni édesanyádat, amikor négyéves korodban eltévedtél a nagy tömegben. *„Emberi kötelekkel vontam őket, a szeretet kötelékével"* (Oz 11,4).

Gyakran nem értjük igazán, hogy milyen gyöngéd, szerető Atya az Isten. Lehet, hogy a szüleid büszkén mutogatják a fényképeidet a családi fotóalbumban, de hogyan lehet ezt összehasonlítani Isten végtelen szeretetével, mely minden apró sikerednek örülni tud. Tulajdonképpen Isten volt az, aki először hallotta, amikor az első igazi szót kimondtad. Azok az órák, amikor kis kezeddel mindent megtapogattál, csodálatos gyönyörűséget jelentettek mennyei Atyádnak. Legdrágább kincsei közé tartozik gyermeki nevetésed emléke. Soha nem volt még egy olyan gyermek, mint te, és nem is lesz soha.

Amikor Mózes megáldotta Izrael minden törzsét, az egyiknek azt mondta, hogy Isten vállai között fognak nyugodni (MTörv 33,12). Milyen csodálatos áldást jelent ez az állapot! Tudod, hogy **te** is ott lakozol?

Bármivé leszel is az emberek szemében – lehet belőled akár egy nagy hatalmú, híres személyiség is – Isten karjai között azonban akkor sem leszel se több, se kevesebb, mint egy gyermek.

A SZÜLŐI JELENLÉT

Istennek van egy olyan tulajdonsága, amelyet a legjobb szülő sem tud utánozni – az, hogy Ő mindig ott van velünk. Mi szülők nem tudunk a nap huszonnégy órájában folytonosan figyelni. Végesek a képességeink, és egyszerre csak egy dologra tudunk igazán koncentrálni. Isten nemcsak állandóan velünk van, hanem teljes figyelmet is fordít ránk. *„Minden gondotokat hagyjátok Őrá, mert Neki gondja van rátok"* (1Pt 5,7).

Isten folyamatosan a szerető gondolatok áradatát küldi feléd, mintha rajtad kívül más nem is létezne a világon. Azt kérdezed talán: „Hogyan tudja ezt megtenni? Hogyan képes egyszerre emberek milliárdjaival személyesen foglalkozni?" Nem tudom, de azt tudom, hogy ez nem jelent problémát a világ Teremtőjének. Senki sem tudja megmondani, hogy miként teszi ezt. Te se problémázz ezen, egyszerűen csak örülj neki!

A szüleid gyakran túlságosan el voltak foglalva a saját dolgaikkal, és nem nagyon foglalkoztak a te életed jelentéktelen kis eseményeivel, de Isten nem ilyen. Neki gondja van ránk. Ő a legapróbb részletekre is odafigyel. Vajon miért mondja a Biblia, hogy Isten minden hajszálunkat számon tartja? Nem azért, mert Istent érdekelné az elvont matematika. Isten nem is hasonlítható egy számítógéphez, amit tele kell tömni adatokkal. Ez a kép inkább azt próbálja érzékeltetni, hogy mennyire ismer minket az Atya, és mennyire gondja van ránk.

Képzeljünk csak el egy kisfiút, aki egész délután buzgón veri a szögeket egy darab fába. Végül aztán előkerül a garázsból, és megmutatja édesanyjának a háromemeletes csatahajót. Alig várja, hogy apu is hazajöjjön. De apu késik. Fél hétkor egy fáradt, túlhajszolt ember ér haza. A vacsora már kihűlt, és még sok tennivaló vár rá a ház körül. A kisfiú nagy izgalommal és büszkén mutatja apjának az alkotását, de apu alig néz fel a számításaiból. Apu nem figyelt oda, de Isten igen.

Isten mindig odafigyelt, és gyönyörködött kezünk munkájában.

Ő a mi igazi Édesatyánk, és az is marad.

Ne ítéljük el szüleink bukásait. Ők is csak gyermekek, akik felnőttek, és gyermekeik lettek. Inkább örvendezzünk mennyei Atyánk csodálatos szeretetének.

Floyd McClung: Isten atyai szíve – II.

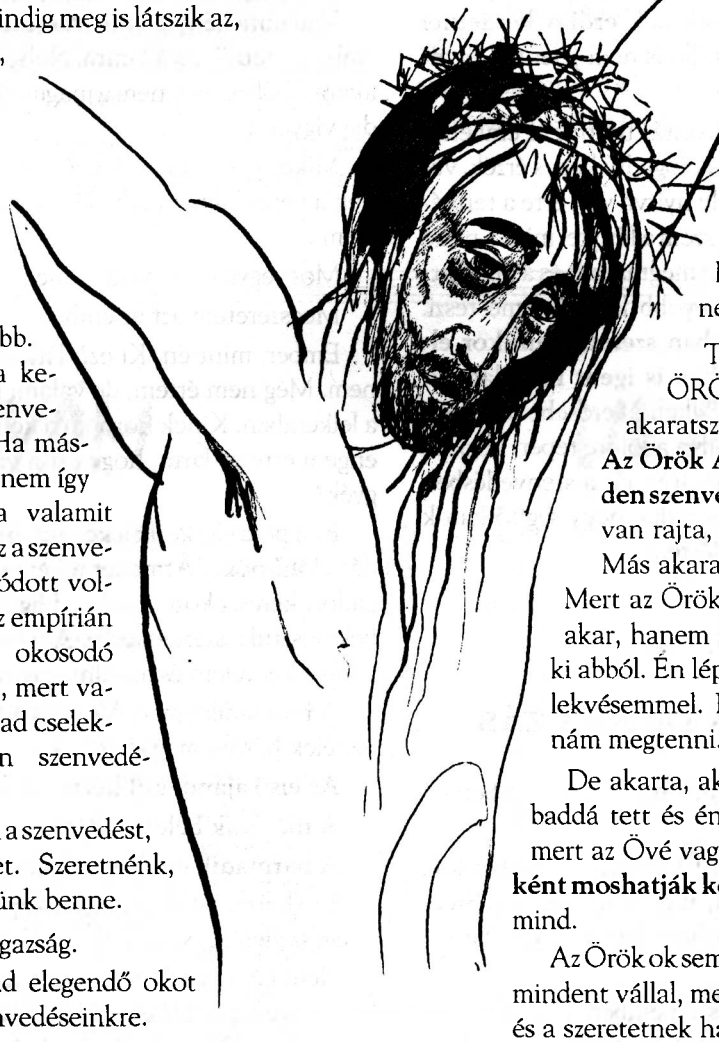
»Ha szeretjük egymást, bennünk marad az Isten, és a szeretete tökéletes lesz bennünk.« (1Jn 4,12)

Visszanézni a keresztútra

AZ ELSŐ HÁROM PILLANAT: az ítélet, a vállalás, a nembírás

Ez a hármasság minden szenvedés lelki szerkezetét mutatja. Minden egyes szenvedését és a lélek egész életre szóló szenvedés-vonaláét.

Minden, amivel az élet ránk sújt, elítéltetés. Mindig dolgoznak benne emberi okok. Mindig ott van valaki, aki mossa a kezét. Mindig meg is látszik az, hogy ember okozta, ember akarta, ember szánta nekünk ezt a szenvedést. Akkor is, ha ezt az okozó embert önmagunkban ismerjük fel.

Ez a legkeservesebb. Mennyire mossuk a kezünket sokszor a szenvedések bejáratánál! Ha másként tettünk volna, nem így alakul minden. Ha valamit megtettünk volna, ez a szenvedéshullám nem torlódott volna ránk. Így beszél az empírián (a tapasztalatokon) okosodó értelem és igaza van, mert valóban része van szabad cselekvéseinknek minden szenvedésünkben.

De mert ez növeli a szenvedést, mossuk a kezünket. Szeretnénk, hogy ne legyen részünk benne.

És ebben is van igazság.

Mert sohasem ad elegendő okot szabadságunk a szenvedéseinkre.

Körülöttünk és szabadságunktól függetlenül is keresztül-kasul dolgozik az egész Mindenséget egyetlen eseménytárrá egyesítő okok rendszere.

A sok egymásba szövődő fonal között ki találja meg a kölcsönhatásokat? És a fizikai, a tudományjárta okrendszereken felül ki ismeri fel a természetfeletti okhálózatot és annak a tér oszthatóságára emlékeztető felismerhetetlen részleteit?

Minden egyes ok valóban moshatja a kezét, mert egyik ok sincs egymagában. Az élet nem műhely, hanem lélekjárás, és a teljesség sohasem a fizikai oké. Csak a morális ok lehet teljes. Az is csak az okozó lélekre nézve. És ha lehet is teljes, de abban nem minden teljes.

Teljes ok csak egy van, az ÖRÖK AKARAT. Az emberi akaratszabadság csak részes benne. **Az Örök Akarat tette magáévá minden szenvedésemet.** Annak a pecsétje van rajta, jóváhagyta. Nekem szánta. Más akarat csak szolgál, ha szabad is. Mert az Örök Pillanat nem láncolatosan akar, hanem az Örök Istenben. Nem lép ki abból. Én lépek bele önként, szabad cselekvésemmel. Ha nem akarná, nem tudnám megtenni.

De akarta, akarja azt, amit én, mert szabaddá tett és én akarom azt, amit Ő akar, mert az Övé vagyok. **Az egyes okok egyenként moshatják kezüket**, mert csak részesedés mind.

Az Örök ok semmitől sem mossa kezét, mert mindent vállal, mert a Teljesség szeretetből áll és a szeretetnek hatalma van minden elítélésből felmagasztalást teremteni. Nincs is egyéb módja a léleknek arra, hogy a szenvedést erre az útra terelje, mint a teljes vállalás. **Teljes beleegyezés.**

Mi több: **szeretettől áthatott, örvendező beleegyezés.**

Az a tárt kar, amely a kereszt felé tárul, a lélek megnyílása a szenvedésre. A teljes elfogadás a szenvedés lelki gyógyszere. **Míg eltolom a szenvedést, addig elviselhetetlen. Mikor elfogadom, megenyhül... és mikor szeretettel átölelem, felmagasztosul bennem.**

Akkor kezdődik az, hogy már nem az én gyötrelmemet, hanem az egyetlen Keresztet hordozom. Ez a Kereszt az emberiségé. Abban a pillanatban lett az emberiségé, amikor a tárt karok bezárultak körülötte és körülfonták. Ebben az egyetlen ölelésben ott vannak mind az eljövendő kereszthordozók, mind a keresztátölelők megszámlálhatatlan seregei, mind, akik az Utolsó Napig ezen a planétán szenvednek majd és tudják, hogy ez a Kereszt van a vállukon, ezt ölelik, ezt szeretik.

Nem rontja meg a vállalást a leroskadás, hanem beteljesíti, mert ember az, aki vállal, ennek a planétának istenadta szülöttje, akinek erői a kezdetnél megromlottak. Azért a nembírás nem jelenti a nemvállalást.

Mert megmaradt az első rontás után is az emberlélekben a kegyelemsugárzást befogadni képes érzék, valami szellemi érzékszerv, mely nyitva van erre a természetfeletti sugárzásra, mint a szem a fényre, mint a rádió az elektromos hullámokra. Ez megmaradt és a pillanatnyi erőfogyatkozást még nagyobb kegyelemmé teszi. Mintha mondaná: **a legjobban szeretsz, amikor elhagynak erőid, de elestedben is igent mondasz.** A legjobban szeretsz, amikor válladnál erősebb a kereszt és mihelyt elindultál vele, súlya a földre teper. Legjobban szeret az, aki erőinek határán jár a szenvedésben és leroskadásának mélyén is tudja, hogy segítő karok emelik fel még több szenvedésre...

A MÁSODIK HÁROM TALÁLKOZÁS

Most szembe jönnek az emberek. Három emberi lélek.

Ki az első? Lehet-e más? Ő, a minden ember fölé helyezett, az Egyetlen Tiszta, az egyetlen egészen Szép, akit most a szenvedés fölfoghatatlan mélységeibe sodort az isteni Akarat.

Ebben a pillanatban egészen emberi... És nem roskad össze, mert emberségét átölelve tartja a kegyelem. Ott áll a „Malaszttal (kegyelemmel) teljes" az Ő Fia előtt. Most egészen emberinek, egészen anyainak kell lennie, minden kegyelemnek teljességében is, mert embersége a szenvedés eszköze és az ő tisztaságos lénye kikérte a maga számára a szenvedés teljességét.

Nem pusztán elfogadta, hanem **kérte**. Fiának minden szenvedését viselni akarta. Ajándékképpen kérte, mert nem tudta volna azt a tudatot elviselni, hogy ebben nem osztozik teljességgel, lelkével is, testével is. Magához ölelte azt a keresztet, az egyetlent és elsőnek ölelte át az Ő Fia karjaival. Azokkal a karokkal, amelyek Betlehem óta az ő vállain pihentek s most a keresztet viszik. Igen, Simon ő és Veronika ő és minden keresztvivőnek fájdalmas Királynője... Most pedig nem roskad össze a találkozásnál.

Simon... más lélek. A magára hagyott emberlélek és a kegyelemjárta ember.

Míg magam vagyok, tiltakozom a kereszt ellen, a szenvedés ellen. Érzem, hogy életellenes, hogy rombol, hogy letör; nem akarom, menekülök, emberségem ellenkezik. Éles ellentéte vagyok a Malaszttal teljesnek.

Vállamra kényszerítik a keresztet. Azt hiszem, hogy emberek tették a vállamra. Nehéz, zúgolódom. Mások akaratából viszem, nem a magaméból. Mire való? Meddig vigyem?

Mikor pedig lenézek a földre... látom, hogy valakinek a véres lábnyomába lépek. Annak a keresztjét viszem...

Most egyszerre minden megváltozik bennem.

Megszeretem azt az embert.

Ember, mint én. Ki ez? Titkok lobbannak föl bennem. Még nem értem, de valami mélységes sejtés éled a lelkemben. Kinek hordom a keresztjét? És ki küldött engem erre az Útra, hogy ezt a vállamra tegyem – tegyék?

Ez a perc elérkezik a kereszt érintésében. Az elfogadás előhírnöke. Átmenet a kényszerkereszt és az elfogadott kereszt között. Aki eddig a percig el nem jut, az belepusztul a szenvedésbe. Aki pedig eljut, azt viszi tovább a kegyelem és az fölmagasztosul.

A harmadik ember Veronika, aki beteljesíti az emberlélek három magatartását a Kereszttel szemben.

Az első ajándékul kérte a szenvedést.

A második beletörődött.

A harmadik enyhítésül akart osztozni benne.

Ez a harmadik élő emléket kap. Kendőjére és lelkére és egész életére odarajzolódik Krisztus arca.

Nem kérte, csak adni akart. Csak enyhíteni akart. Így szenved a női lélek. Fájdalmát verítéktörlő kendőnek szánja. Odafut vele és elfelejti, hogy fáj, és csak nyújtja oda, mert az a fájdalomkendő verítéktörlésre, vértörlésre való. Minden megosztott fájdalom enyhít, minden egyesülés a szenvedésben ilyen selyempuha,

simító, tiszta Veronika-kendő. És minden szenvedést úgy kap vissza a lélek Jézus kezéből, hogy rajta van a Megváltó Arc. És aki enyhíteni akarja szenvedésével az övét, annak a szenvedése Krisztus tulajdona, rajta van a bélyeg azon a kendőn.

A HARMADIK HÁROM

A leroskadások háromsága. Már fogytán vannak az erők, már hatalmasabb a Föld húzása, mint az összezúzott izmok ellenállása.

Visszavette a keresztet, de eljött a nembírás teljessége. Már közel a hegytető, nem tart soká. Rá kell omlani a földre. Ki adja az erőt az újabb fölemelkedéshez? Honnan sugárzik bele az az emberfeletti erő? Az a tömeg vak? Nem érti, hogy római stílusban való megostoroztatás után minden megtett lépés eleven csoda?!

És felvinni a keresztet a hegyre akkor milyen csoda? Nem csak az életé, hanem az Életfölöttié. És ezen senki sem csodálkozik? És ez nem elég annak a meglátására, hogy aki itt megy a hegytető felé, az több, mint ember?

Felkel leroskadtából és újra viszi a keresztet... és még szavai vannak a síró asszonyokhoz?

Ez a három, ez a harmadik három pillanat, az a két leroskadás közé iktatott asszonysírás a hozzájuk intézett utolsó istenszavakkal, ez a három pillanat még elég arra, hogy a legdöbbenetesebb csodává tegye ezt az Utat, ezt a Felmenőt, ezt a megváltó Hegymászást, melynek végső percei felé megyünk.

Ez a mindig mélyebb földre roskadás ezekkel a zokogó asszonyokkal a közepén, ez nem istenbizonyíték? És a kettő között kiejtett szavak, amelyek még a szenvedések csúcspontján is elterelik a sírók lelkét az Ő szenvedésétől és embersorsokra, emberlelkekre, emberszívekre terelik... utolsó erőkből valók ezek a szavak Jeruzsálem leányaihoz... És nem látja meg senki, hogy mit jelentenek? Hogy az utolsó idegerőkből, az utolsó vércseppekből fakadnak és az élet teljes kiszolgáltatásának már utolsó sóhajtásai? Hogy ezek után már csak a kereszten szólal meg ez az ajak?

N.N.

ATYÁM...

Atyám, segíts olyan gyengének lennem, hogy ne kapaszkodjam tíz körömmel a mulandókhoz! Sem életemhez, sem hírnevemhez, sem semmihez, ami az enyém. Segíts, Uram, hadd lazuljon kezem görcsös szorítása! Szabadíts meg Atyám, az ábrándozástól is! Milyen gyakran engedtem a szorításból pusztán azért, hogy visszatarthassam azt, amit ártatlan vágyakozásnak, ábrándozásnak tartottam. Inkább nyisd ki a kezem, amiképpen Krisztus is kinyitotta, s érezzem a kereszt szögét, hogy mindent elengedjek, és megszabaduljak mindattól, ami most megkötöz! Krisztus még a mennyet, sőt az Istennel való egyenlőséget sem tekintette olyasminek, amibe görcsösen bele kell kapaszkodni. Segíts, hogy engedjen a szorításom! Amen.

Jim Elliot

URAM...

Uram, bocsásd meg, hogy konokul ellenálltam, elzárkóztam Lelked elől, süket maradtam szerető felszólításodra, hagytam megkérgesedni lelkemet. Sok drága időt tékozoltam el, számtalan lehetőséget elmulasztottam. Nem engedtem magamat általad megragadni, hogy ezáltal növekedjem. Végül, leteszem eléd szabadságomat. Te tudod, hogy számomra ez a legnagyobb jó. Neked akarom most ajándékozni szabadságomat, mert felismertem, hogy csak a lemondásban, a tökéletes átadásban virágzik igazi szabadság bennem. Uram segíts, hogy elfeledjem és megtagadjam önmagamat! Átadom az életemet! Legyen meg a Te akaratod! Töltsön be a Te Lelked! Amen.

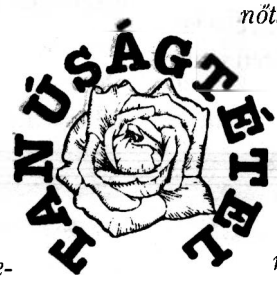
Boulad

Az Úr sokkal többet adott, mint reméltem!

Egészen fiatal korom óta arról ábrándoztam, hogy majdan egyszer sok gyerekem és egy jó férjem lesz. Nem gondoltam arra, hogy ez nehezen valósul meg.

22 évesen adtam át az életemet az Úrnak és Tőle reméltem azt is, hogy társat ad nekem. Sokat imádkoztam ezért. Az évek pedig múltak és úgy látszott, hogy nem teljesül a kérésem. Ezért kételkedni kezdtem abban, hogy meghallgat-e egyáltalán az Úr. Nagyon nehéz a várakozás, főleg úgy, ha az ember nem tudja, hogy meddig kell várnia és hogy egyáltalán teljesül-e az, amire vár.

Sajnos hiányzott belőlem az Úrra való teljes ráhagyatkozás, a feltétlen bizalom Őbenne. Ezért sokszor lázadoztam és nem értettem, hogy miért nem hallgat meg engem Isten. A hullámvölgyek után nagy nehezen összeszedtem magam és kitartóan ostromoltam az Eget, hogy vezesse el hozzám életem párját az Úr.

Az évek pedig gyorsan szálltak és egyszer eljutottam arra a pontra, hogy elfogadom azt is, ha az Úr nem akar nekem társat adni. Béke és nyugalom költözött a szívembe. Az Úr roppant jó humorérzékkel rendelkezik és úgy látta jónak, hogy ekkor teljesítse kérésemet.

Házasságkötésünk után átlag két évenként születtek a gyerekeink.

A tavalyi év nagy megpróbáltatással kezdődött számunkra. 1997 decemberének végén végig röntgenezték a gerincemet, és 1998 januárjában kiderült, hogy újra kisbabánk lesz. Szörnyű lelkiállapotba kerültem, mert úgy véltem, hogy nem lesz egészséges a kisbabánk a röntgensugárzás miatt. Egy esős január végi napon felkerestem István atyát a problémámmal. Noha még ő is elég rosszul érezte magát, sokat segített odafigyelő, szeretetteli magatartásával. Az első hónapok csigalassúsággal múltak, ezalatt többször erőt vett rajtam az aggodalom, megrohantak a kétségek, mi lesz, ha sérült gyermekünk születik? Hogy fogjuk nevelni, elviselni a másik öt egészséges gyermek mellett?

Az első ultrahang, mely szerint mindene megvan és egészségesnek látszik a baba, némileg megnyugtatott. Sokat imádkoztam azért, hogy minden téren egészséges legyen a kisbabánk. Az egész család imádkozott ezért mindennap.

Ahogy múlt az idő, úgy oszladoztak az aggodalmaim és napról-napra tapasztaltam az Isten erejét, segítségét. Az Ő kegyelme, segítő szeretete nélkül nem bírtam volna ki ezt a kilenc hónapot.

Nyáron, amikor rekkenő hőségben tolattam óriásira nőtt pocakommal, részvevő tekintetek és „hogy bírod?" kérdések keresztttüzében jártam az Úr szeretetében. Mikor a Balatonnál nyaraltunk – az egész család: öt gyerek meg egy nagy pocakos mama –, elég nagy feltűnést keltettünk. Szinte nem telt el úgy nap a strandon, hogy valaki meg ne szólított volna minket.

Elgondolkoztam arról, hogy manapság, amikor olyan kevés gyerek születik Magyarországon, mekkora tanúságtétel egy többgyermekes család puszta megjelenése is. Mindig is nehézséget jelentett számomra, hogy hogyan tegyek tanúságot. Most ez is megoldódott.

Nagyon féltem a szüléstől és attól, hogy nehogy előbb szülessen a baba, mint kellene. Kértem a baba őrangyalát és mindenféle égi segítséget a szüléshez. Aztán megtörtént a csoda, új ember született, egy gyönyörű, egészséges kisfiú. Ha ránézek erre a csodára, az Úr szeretete jut eszembe róla, aki még nagyobb szeretettel néz rám, mint ahogy én nézek a kisfiamra. Ahogy rám néz a baba és próbál néhány gőgicsélő hangon megszólítani és rám mosolyog – az Istennel való kapcsolatom jut eszembe róla. Én is így próbálok az imában szólni Hozzá és talán sikerül is néha egy-egy mosolyt is küldenem Felé.

Így utólag visszatekintve, megérte a várakozás, ***az Úr sokkal többet adott, mint reméltem****. Örök életemre hálára vagyok kötelezve az Úr iránt a sok csodáért, amit tett az életemben.*

Kiss Csilla

Akkor még azt hittem, »szerencsém« volt...

Ifjabb koromban kedves időtöltéseim közé tartozott a természetben való bóklászás.

E történet idején sporttársaimmal hódoltunk ennek a gyönyörű tevékenységnek. Vagány emberek voltunk, kilátók tetején, sziklaperemek – alattunk a nagy mélységek – szélén kézállásba, fejállásba, könyökmérlegbe lendültünk, az volt a menő, aki tovább bírta, s merészebben döntötte a testét a zuhanási vonal fölé. Ha valami veszélyes adódott, rögtön tetszeni kezdett nekünk, s versenyezni kezdtünk, ki tud félelmetesebb mutatványt. Az, hogy megálljunk egy szakadék szélén, lebámulva, hogy ki bátorkodik jobban a szélére, az semmiség volt.

> »TŐLEM SEMMI SEM TELIK KI, EGYMAGAMTÓL ÉPPEN SEMMI, HA NINCS ALKOTÓM KEGYELME, IGAZ ISTEN SEGEDELME.«

Azon a vasárnapon Erzsébet évfolyamtársammal kicsit hosszabban időztünk egy ilyen mélységes szakadék felső peremén, és az egyik pillanatról a másikra Erzsi alatt leomlott a föld, s ő a földdel együtt zuhanásba kezdett. Sprinter voltam, a reakcióidőmet edzéseken állandóan javították, így villámgyorsan felfogtam, hogy mi történik, hasra vágtam magam, és Erzsi után nyúltam, aki az utolsó pillanatban még el tudta kapni a jobb kezemet, s ezzel egyidőben a bal kezemmel hátranyúltam és megragadtam egy egyedülálló gyerekfácskát. Feküdtem hasalva a szakadék szélén teljesen kifeszítve, jobb csuklómon évfolyamtársam csüngött, bal kezem kapaszkodott a fácskába.

– „Próbálj a lábaddal valami szilárdat találni!" – ismételgettem neki, aki próbálkozott is, de akárhová ért a lábával, a föld mindenütt omladozott, s a szakadék oldalán csak úgy gurultak a mélybe a kövek, s nagyokat koppantak odalent.

– „Hagyd abba, mert zuhanunk együtt, inkább kiabálj segítségért!" Én nem tudtam kiabálni, mert nagyon nagy erő kellett ott megfeszítve tartani valakit és fogni valamit, a tornacipőm orrával meg a földbe ágyazódni, hogy meg tudjam tartani az 58-60 kilós csuklómon csüngő embert. Úgy éreztem szétszakadok, s kértem társamat, ne is kiabáljon, mert azzal is mozog a teste és egyre nehezebb volt ebben a helyzetben hasalni.

Éreztem, a kis fácska gyökerei is kezdenek kijönni a földből. Kemény volt a helyzet, már másfél órája szenvedtünk ott szinte hihetetlen emberi kitartással, de éreztük, nagyon gyengülünk. Ő már alig bírta két kézzel függésben tartani a csuklóm, én meg már csillagokat láttam, zsibbadt mindenem, erőm elfogyott, tudtam sokáig nem bírjuk már. A kis fa gyökerei meg egyre csak pattantak kifelé.

Elkezdődött a néma játék, az utolsó felvonás. Hogy évfolyamtársam mire gondolt, azt nem tudom. Én arra megkérni nem kérhettem, hogy engedje el a kezem, s zuhanjon egyedül, nem is bírtam volna utólag elviselni, de arra is gondoltam, hogy jó esetben, ha összekapaszkodva zuhanunk, s ügyesen esek, ő kerül alulra, én meg rá, s akkor csak kezem, lábam töröm, amivel kitámasztok.

Tovább gondolkodni nem tudtam, mert a kis fácska, amibe kapaszkodtam, kirepedt a földből, s Erzsi súlya szippantott a szakadék mélye felé, ahová a fejem eleve kilógott.

Utolsó idegszálammal koncentrálni kezdtem a következő zuhanásra, amikor az éppen alábukni készülő meghajlott derekamnál megállt a szakadék, s valami iszonyatos súly nehezedett az ég felé emelkedő, zsibbadástól elhaló lábaimra. Egy nagydarab fiúnak feltűnt, hogy lemaradtunk, s visszaindult keresni minket és éppen akkor ért oda, amikor a kis fácska a kezemben maradt. Mint egy tigris, vetette rá magát a lábaimra, s mentett meg minket a mélybe zuhanástól.

Kemény küzdelem volt még egy darabig, de amikor egy kicsit jobban magamhoz tértem, vigyorogva nyugtáztam, hogy „szerencsém" volt.

Sportember lévén egy szép téli napon Szlovákiába indultam trabant kombimmal, hogy egy jó nagyot sízzek. Vidáman ültem a volánnál, már a szomszéd országban jártam, s arra gondoltam, milyen hülyék a többi autósok, hogy olyan bátortalanul közlekednek. De az is feltűnt, milyen érdekesen tükörsima az út. Egy idő után aztán megértettem mindent, mert a kocsim megpördült a jégpáncélon és az út hossztengelyére merőlegesen kezdett el iszonyatos sebességgel rohanni. Két darab 360 fokos fordulatot is tett az út közepén, majd megint az oldalával csúszott az úton. Nagyon rossz érzés volt, döbbenetessé akkor vált, amikor láttam, kanyarodik az út, s a kocsim így oldalazva röpül jobbra a szakadék felé.

Villámgyorsan lepergett előttem az életem, de volt egy jó tulajdonságom is, vészhelyzetben sosem vesztem el a lélekjelenlétemet, talán a versenyző életmód alakította ezt ki bennem. Felfogtam, hogy a kocsival együtt a szakadékba fogok zuhanni, ezért a másodperc ezredrésze alatt elterveztem, a szakadék szélén kinyomom a biztosító övet, pici fék, felcsapom az ajtót és kiugrom a kocsiból az úttest felé az aszfaltra, a kocsi meg zuhanjon a mélységbe, ha már így kell lennie.

Minden az elgondolás szerint történt, a kocsi a szakadék széléhez csúszott, kinyomtam a biztosító övet, a fékre lépni már nem is volt időm, mert a kocsi valamitől az ellenkező irányba kezdett iszonyatos erővel sodródni, s nekicsapódott az úttest bal oldalán lévő nagy sziklafalnak. Ezzel egyidőben egy csomó autó kezdett jönni a szemben levő sávban. Amíg középen pörögtem, egy se jött, pedig volt hétvégi forgalom rendesen.

Ott ültem a félig sziklába dőlt kocsimban, magam elé meredve, remegve. Nem fért a fejembe, mitől lehetett az ellentétes erőhatású pördület, hisz a fékre nem léptem rá. Akkor vettem észre, hogy induláskor a másik ülés csatt-tartójába csatoltam bele a biztonsági övemet, hiába biztosítottam ki automatikusan a sajátomét a szakadék szélén, zuhanás előtt nem tudtam volna kiugrani, a gerincem rögtön kettétört volna, hisz ott ültem akkor is a másik ülés csatt-tartójába becsatolva. A felismeréstől jobbam megrendültem, mint az előzményektől. „Szerencsém" volt?

A vitorlázórepülést sem hagyhattam ki az életemből, a földet és a vizet már kipróbáltam, kíváncsi voltam a levegőben mit tudok. Nagyon renitens repülős voltam, már az elején, ha oktató volt velem, remegő lábbal szállt ki a gépből, s mondogatta: „életveszélyesen repül". „De jól?" – kérdezte a vezéroktató. „Nagyon jól, de menj vele, majd meglátod."

A lényeg, hogy sok elméleti és gyakorlati vizsga után egyedül repülhettem. Ekkor kezdődtek az igazi bonyodalmak. A lehetetlent nem ismertem. Ha azt mondták, repülj negyven percet, repültem a fű alatt is, ha azt mondták, repülhetsz három órát, repültem gyárkémény vagy egyéb tilos objektum fölött is. Ha nem volt szabad a másik gép elé vágni, én elévágtam, ha ott jobb volt az emelés, a másik ügyetlensége miatt ne én kényszerüljek leszállásra.

Egy kirepülés alkalmával rendkívül élveztem, hogy suhanok, rohanok, emelkedik a gép, teljesen belefeledkeztem az élvezetbe. Egy idő után észbekaptam, mert túlmentem azon a ponton, amit engedélyeztek. Visszafordultam, s döbbenten regisztráltam, hogy jobban süllyed a gép, mint ahogy kellene, nem fogok beérni a reptérre, kényszerleszállás lesz belőle, de hol?

Mindenütt villanypóznák, házak és kicsi falvak. Reménykedtem a lehetetlenben, de egyre rosszabbul éreztem magam, még félni is kezdtem. Bezárva egy kis dobozba, a levegőben az ügyesség nem úgy működik, mint a földön és a vizen. Nagy magasságban a repülővel az ember sok mindent kipróbál és nagyon bátor, de ha közeledik a föld, s gyorsabban, mint kellene, összeszorul a torok, a szívverés felgyorsul, bármennyire sikeresen is túljutott minden orvosi vizsgálaton. A gép süllyedt, a félelmem erősödött, mert bár találtam egy fentről mezőnek látszó rétet, de amikor közel értem, láttam, hogy tele van villanypóznával.

„Nincs mese, ennyi!" – gondoltam, és valami erős, mély érzelmi állapotba estem a meghalni készülők nagy átélésével. Becsuktam a szemem, vártam a becsapódást vagy a villanyvezetéken való fennakadást, elégést vagy áramhalált és egy utolsó hangtalan, néma rövid fohász indult föl belőlem valami egészen más hullámhosszon, mint amiben eddig voltam.

„Istenem, erők, segítsetek!" Csukott szemmel ültem, de érezni kezdtem, hogy valami nyomja a gépemet alulról fölfelé óriási erővel. Kinyitva a szemem, láttam, hogy a gépem, mint egy helikopter nyílegyenesen emelkedik fölfelé egyre magasabbra, teljesen vízszintes géptartásban. Még a szám is kinyílt, úgy csodálkoztam. Ilyen fizikailag nincs! Ez lehetetlen!

Kellő magasságba kerültem, és reménykedni kezdtem, hogy innen már besiklok a reptérre. Célirányt vettem, s igyekeztem hazafelé. Útközben még egy nagyfeszültségű vezetéket zuhanórepüléssel, a botkormányt a célpont előtt magam felé húzva átrepültem, s már láttam is a repülőtér leszálló zónáját. A sebességem viszont a manőverben nagyon elkopott, de túlhaladtam a házak felett, s a repülőtér legszélén letottyant a gépem úgy, hogy a farka egy nyitott kapu bejáratába lógott bele.

A gép is, én is sértetlenül szálltunk le. Nem kaptam ki, senki nem szólt, azt mondták, fél órája piros rakétákat lőttek ki, hogy jöjjek vissza, mert egy másik gép rosszul vett egy fordulót és lezuhant. „Szerencsém" volt?

Igen, így is lehet mondani, de régóta tudom, hogy Isten kegyelméből volt lehetséges minden.

Ő kiválasztott, megtartott és várt rám erős testben erős lélekkel megáldva, életemet csodákkal fűszerezve, hogy eljusson a szívemig és az agyamig, semmi más utam, s célom nem lehet, csak az Ő Országának építése.

Szeretni és szeretetre tanítani, szelídíteni és baráttá lenni, gyógyítani és mosolyt fakasztani, reményt adni és szolgálóvá válni, Isten dicsőségét hirdetni és tanúságot tenni, ahogy csak Jézus Krisztus tudott.

A „csendesen izzó parázs" korszak véget ért. Nemesedni és nemesíteni, megváltozni és megváltoztatni, Istenben hinni, kegyelmében bízni, a Szentlélek lobogó lángjával cselekedni kell, hogy jobbá legyen, s szeretetben megújuljon a világ!

Ez most az én jövőm, s ennek kell lennie mindenki számára! A Te számodra is!

A rajtpisztoly eldördült, Krisztus szeretetével a lelkedben győzhetsz velem együtt!

Balog Zsófi

Hogyan találtam meg hivatásomat?

Az élet nagy kérdéseiben az átlagnál aggodalmaskodóbb voltam és ez megtérésem után sem változott meg egyik percről a másikra. 21 évesen értelmemmel ugyan elfogadtam az evangéliumok tartalmát, de akkor még csíráiban sem létezett bennem az a hit, amiről Szent Jakab így ír: „Vajon Ábrahám atyánk nem tettei alapján igazult meg, mivel fiát, Izsákot föláldozta az oltáron?" (Jak 2,21)

Biztos, hogy Ábrahám is folyamatosan jutott el ekkora hitre, és nem azonnal birtokolta azt.

Úgy éreztem, a házasság lesz a hivatásom, és tennem is kell azért, hogy megtaláljam életem párját. Éppen ezért jártam is sorra a nyári ifjúsági lelkigyakorlatokat, a különböző kisközösségeket, de 3 év után „belefáradtam" az istenkeresés helyetti társkeresésbe. Elmaradtam a kiscsoportokból és szomorúan így imádkoztam: „Uram, ha akarod, a papi hivatást is elfogadom Tőled!"

Csak egy dolgot nem hagytam abba a vasárnapi szentmisén kívül: szabadidőmben gyakran látogattam az Urat, azaz sok időt töltöttem „üres" templomokban szentségimádással.

Nem hiszem, hogy minden fiatalnak így el kell vonulnia, hogy megtalálja a társát, de az biztos, hogy kicsit szerzetesként, imádkozva, szemlélődve kell élnünk ebben a zajos világban. Így közelebb kerülhetünk Istenhez és az Ő akaratához, melynek teljesítése adja számunkra a legnagyobb boldogságot.

Most, házasemberként, első gyermekünk születése előtt egy hónappal azt látom, hogy megérte Istenre hagyatkozni: társammal valóban kiegészítjük egymást.

Egyszerűen csak az történt, hogy amikor a legpasszívabb voltam, és egy év után szinte megszoktam a teljes „magányt", akkor egy barátom az egyetemi menzán mellém ült és adott egy meghívást: a héten Szentlélek-szeminárium indul az Emmausz közösség szervezésében. Elmentem, és ettől kezdve minden megváltozott az életemben. Esküvőnket István atya tartotta másfél évvel ezelőtt.

T. Norbert

Isteni Megváltóm, Uram, Jézus!

Hálásan köszönöm Neked, hogy Te formáltad az életemet. Szereteted alakított már anyám méhében is.

Köszönöm, hogy megismerhettelek Téged.

Köszönöm, hogy jelen voltál gyermekkorom minden történésében, akkor is, amikor még nem ismertelek.

Átadom Neked, Uram, a múltat, minden keresést, minden magányt és minden fájdalmat.

A kezedbe teszem velem született betegségemet, azt is, hogy nem voltam olyan, mint a többiek. Neked adom, Uram, azt is, hogy sokszor úgy éreztem, szégyellnek a szüleim. Az ő csalódásukat is Neked adom.

Neked adom azt is, hogy nem azt a pályát választhattam, amit szerettem volna.

Köszönöm Neked a két fiamat, és azt a szerencsétlen házasságot, amiből ők születtek. Köszönöm, hogy mégis ebbe a házasságba léptél be Te személyesen.

Köszönöm, hogy megismerhettelek és elsőáldozó lettem. Köszönöm, hogy kézbe fogtad a sorsomat és lépésről-lépésre közelebb vezettél Magadhoz.

Köszönöm, hogy megpróbálhattam keresztény módon nevelni gyermekeimet. Átadom Neked ennek minden örömét és kudarcát.

Kérlek, vedd kezedbe fiaim sorsát! Különösen kérlek Tibiért, engedd, hogy visszataláljon Hozzád!

Áldd meg Gábort és segítsd őt a pályaválasztásban!

Köszönöm Neked, hogy elvezettél a Szociális Testvérek Társaságába. Köszönöm, hogy bele nőhettem, hogy otthonom lett a kültag csoport.

És most újra átadom Neked egész életemet! Légy Te az Úr minden napomban. Neked adom gondjaimat, aggódásomat szüleim örök élete, gyermekeim jövője és sokszor mindennapi megélhetésünk miatt.

Engedd, Uram, hogy Téged szolgáljalak imádsággal, szeretettel!

Jelen szeretnék lenni a Te számodra, elfogadom ajándékaidat, bármit adsz, és átadom Neked minden Tőled kapott képességemet.

Tégy képessé engem az önzetlen szeretetre!

Köszönöm Neked Egyházadat, a Szentségeket.

Köszönöm, hogy kiárasztod Szentlelkedet.

Köszönöm, hogy az Egység, az Öröm, a Szeretet Lelkét adod.

És köszönöm az örök életet, köszönöm, hogy Tenálad mindazokat ajándékul kapom, akiket szeretek.

Légy áldott, Uram, minden Testvéremért: Juditért, Katiért, Olgiért, Böbéért, Erzsiért, Oláh Gabiért és a többi barátokért.

Légy áldott ezért a Szentlélek-szemináriumért, csoportvezetőmért, Katona István atyáért, lelki vezetőmért.

Köszönöm Uram, hogy szeretsz engem!

N. N.

AZ ATYA ÉVÉRE

II. János Pál pápa imádsága

Áldott légy, Urunk,
Atyánk a mennyben.
Végtelen irgalmasságodban
elfogadtad az ember gyarlóságát
és nekünk ajándékoztad
Jézust, a Te Fiadat,
aki Máriától született.
Ő a mi Szabadítónk és Barátunk,
Testvérünk és Megváltónk.

Hála neked, jóságos Atyánk,
a Jubileumi Év ajándékáért.
Engedd, hogy a kegyelem ideje
legyen, a nagy visszatérés éve
az atyai házba,
ahol Te várod a tékozló fiúkat,
hogy szeretettel és megbocsátással
karjaidba zárd
és ünnepi ruhába öltöztetve
asztalodhoz ültesd őket.

Dicsérünk Téged, Atyánk mindörökké!
Jóságos Atyánk,
a szent évben váljék erősebbé
a szeretet
irántad és a felebarát iránt:
Krisztus tanítványai támogassák
az igazságosságot és a békét.
A szegényeknek
hirdettessék az evangélium,
s az Anyaszentegyház mutassa meg
különleges szeretetét
a kicsinyek és kitaszítottak iránt.

Dicsérünk Téged, Atyánk mindörökké!
Igaz Atyánk, a nagy jubileum
legyen kedvező alkalom,
hogy minden katolikus
találja újra örömét
Igéd hallgatásában,
és abban, hogy
akaratodra hagyatkozva élhet.
Hadd tapasztalják meg,
mit jelent a testvéri közösség,
ha közösen törik meg a kenyeret,
és együtt dicsérnek Téged
himnuszokkal és lelki énekekkel.
Dicsérünk Téged, Atyánk mindörökké!

Nagy irgalmú Atyánk,
a szent év legyen a kitárulkozás,
a dialógus és a találkozás
ideje mindazokkal,
akik Krisztusban hisznek,
és más vallások követőivel:
mérhetetlen szeretetedben
légy gazdagon irgalmas
mindenki iránt.
Dicsérünk Téged, Atyánk mindörökké!

Istenünk, mindenható Atyánk,
engedd összes gyermekednek
megtapasztalni,
hogy úton vannak Feléd,
az ember végső célja felé,
s hogy van kísérőjük,
aki jót akar nekik:
Mária, a tiszta szeretet képe,
akit eleve arra választottál,
hogy Krisztus Anyja
és az Egyház Anyja legyen.
Dicsérünk Téged, Atyánk mindörökké!

Neked, aki az élet Atyja,
kezdet nélküli forrás,
a legfőbb jó és
örök világosság vagy,
a Fiúval és a Szentlélekkel együtt
legyen tisztelet és dicsőség,
dicséret és hála
mindörökkön örökké!
Amen.

VÍZIÓ A 2000. ÉVRE

Mindannyiunknak szüksége van személyre szóló vízióra, melyet az Úrtól kaptunk. Lehet, hogy arra kaptunk meghívást, hogy valamilyen sajátos szolgálatot végezzünk az egyházban, vagy olyan imacsoport vagy közösség tagjai vagyunk, melynek világos céljai minden cselekedetünket irányítják. Azt nem tudom megmondani, hogy neked vagy csoportodnak milyen víziót adott az Úr, azonban néhány gondolat felvetésével talán segíteni tudok, hogy az megvalósuljon.

Utazásaim alkalmával mindenféle származású és irányzathoz tartozó kereszténnyel találkozom. Egyesek erősen hisznek abban, hogy az Úr mostanság valami újat tesz. Találkozásaikon a Szentlélek működésének és erejének egyértelmű jelét látják. Mások szüntelenül azért imádkoznak, hogy a Szentlélek új tetteket vigyen végbe. Meg vannak győződve arról, hogy valami történni fog, még akkor is, ha mindeddig semmit sem tapasztaltak. Megint mások azért lelkesednek, mert az új programokban és tanfolyamokban látják a csoportjaikban és plébániájukon felmerült igények megválaszolását és azt várják tőlük, hogy új életet és megújulást hoznak a számukra. Mindez örömmel tölt el és arra bátorít, hogy saját víziómhoz, reményeimhez, álmaimhoz ragaszkodjam. Ez a cselekvő keresztény reménység, ahogy a katolikus egyház katekizmusa fogalmazza: *„Mi Krisztus ígéreteiben és nem a mi erőnkben bízunk és a Szentlélek kegyelmi segítségére hagyatkozunk"* (A katolikus egyház katekizmusa, 1817).

BETELJESÜLETLEN ELVÁRÁSOK

Ha körbetekintek, tudom, hogy másokkal együtt azt vártam, hogy sokkal több minden fog megvalósulni. Azt hittem, másoknak is ugyanolyan fontos a Szentlélekben való megújulás kegyelme és megváltoztató ereje, mint nekem. Azt gondoltam, **a többiek is alig várják, hogy részesei legyenek, ahogy én is**. De ez gyakran nem így volt. Az igazság az, hogy legtöbbünknek sok csalódásban volt részünk. Persze, történtek nagyszerű dolgok, melyekért hálás vagyok. Ugyanakkor sokan nem tudták elfogadni azt, hogy sok minden, amit az Úrtól elvártunk, sosem történt meg. Mindannyian átéltük már, hogy elvárásaink nem teljesültek, csalódtunk, vesztettünk és elcsüggedtünk. Víziók nem teljesültek, remény ébredt és vele a küzdelem, majd lelohadt és végül elhalt. Ha ezt már tapasztaltuk, akkor a legjobb társaságba kerültünk, hiszen még azok is gyakran vesztették el reményüket, akiket Jézus személyesen tanított.

MILYEN NEHEZEN HISZITEK

Vajon hányan tudjuk magunkat az emmauszi tanítványokkal azonosítani, amint beteljesületlen várakozásainkról beszélünk a feltámadt Jézusnak, akit nem ismerünk fel? Szavaik nagyon megérintenek bennünket: *„Pedig mi azt reméltük, hogy Ő fogja megváltani Izraelt"* (Lk 24,21). Csalódottak, kedvetlenek és megbántottak voltak. Nagyon is megértem az érzéseiket.

Miért nem teljesülnek oly gyakran reményeink és vízióink? Rosszul tesszük, ha reménykedünk abban, hogy az Úr megteszi mindazt, amit már megígért? Úgy gondolom, sok mindent tanulhatunk az emmauszi tanítványoktól. Ők valahogy a lényeget nem fogták fel – nem a megfelelő dolgokban reménykedtek. Jóllehet három évig kísérték, mégsem értették meg Jézust és az Ő küldetését. Azt várták Tőle, hogy felszabadítsa Izraelt, de az Ő célja sokkal nagyszerűbb volt ennél. Mi is gyakran valami túl kicsiben reménykedünk és nem vesszük észre a nagyobbat – ezért mi is megérdemeljük Jézus rendreutasítását: *„Ti oktalanok, milyen nehezen hiszitek mindazt, amit a próféták jövendöltek"* (Lk 24,25).

Az Úr tervei és víziója mindig nagyobb, mint a mienk.

Ha Isten a társad, tervezz nagy dolgokat!

BIZTOS REMÉNYSÉG

Ha az Úrnak akarok szolgálni, meg kell tanulnom, hogy Tőle kaptam mindazt, amit másoknak adni tudok. *„Hiszen nélkülem semmit sem tehettek"* – erre em-

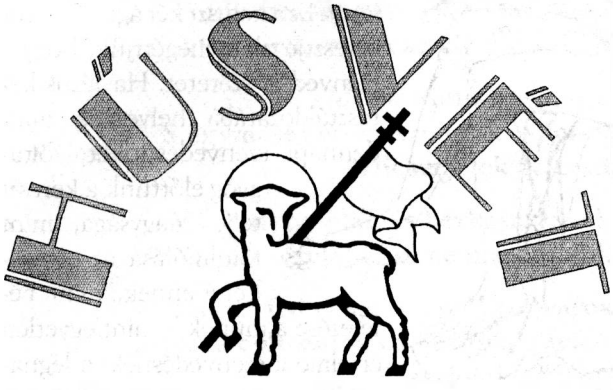
lékeztet bennünket a Jn 15,5-ben. Nem szolgálhatok Neki úgy, hogy én szabom meg a feltételeket. Erre a leckére az Úr fog megtanítani abban az időben és azon a módon, ahogy Ő megfelelőnek találja. Kegyelme és ereje csak attól kezdve tud bennem hatékonyan működni, amikortól nem saját magamba és képességeimbe vetem bizalmamat, hanem felismerem azt, hogy Felé kell fordulnom. Mikor az, hogy átadom magam Neki, valósággá válik. Sokunknak ezt a saját kárán kell megtanulnia, kudarcai árán. Ezt tanuljuk, amikor vízióink elhalnak, reményeink szertefoszlanak, és álmaink nem teljesülnek. Ilyenkor ideje újra Jézus felé fordulnunk, Neki újra átadni magunkat. Ha Ő ott van, másra nincs szükségünk, Ő egymaga elég nekünk. Ő az egyetlen, aki számunkra víziót képes adni. Péter írja: *„...élő reménységre szült újjá minket: a romolhatatlan, szeplőtelen, hervadhatatlan örökségre..."* (1Pt 1,3-4).

Hogyan lehet miénk ez az örökség? A hitünk által (uo. 5. vers). Hit és reménység összetartoznak és ahhoz a vízióhoz vezetnek, melyet az Úr kíván adni nekünk (A katolikus egyház katekizmusa, 1814-1819). Az emmauszi tanítványokkal szemben mi már megtapasztaltuk pünkösd kegyelmét. A kihívás számunkra abban áll, hogy miként élünk ezzel a kegyelemmel! *„Tartsunk ki rendíthetetlenül reménységünk hitvallásában, mert hűséges az, aki az ígéretet tette"* (Zsid 10,23-24).

Az én vízióm a 2000. évre tehát az, hogy a karizmatikus megújuláshoz tartozó férfiak és nők reményüket tettekre váltják, hogy Krisztus ígéreteire bízzák magukat, és nem saját erőikre építenek, hanem a Szentlélek kegyelméből fakadó segítségre. **Akkor lesz majd karizmatikus megújulásunk az Úr szerint való, egy olyan megújulás, amely képes megváltoztatni a világot!** Jöjj el, Szentlélek!

Charles Whitehead

(Az ICCRS engedélyével közöltük.)

HÚSVÉT ÜNNEPE

Ó, szent éjszaka, melyen Te, Megváltó Jézusunk, legyőzve a halált, széttaposva a kígyó fejét, győzelmesen feltámadsz, Te nem is éjszaka, hanem nappal vagy, mert fényességet derítettél az emberi nemre.

Űzd el, Megváltóm, szívemnek sötétségét, világosíts meg, hogy a húsvéti bárány elköltésére előkészülhessek! E végett és a szentkereszt titkainak felújítására és tiszteletére igyekeztem a 40 napi böjt alatt előkészülni, de, íme, végül is ellankadtam, mikor testi gyöngeséggel és oly szívbéli szárazsággal és érzéketlenséggel látogattál meg: hiszen maguk a fájdalmak, amelyeket rám bocsátottál, alkalmat adtak volna nekem a Te szenvedéseid felidézésére, ó Jézusom, ha azokat felhasználom.

Mit mondjak Neked, Jézusom, a gyarlóságokról, fogyatkozásokról, árnyoldalakról, melyek hozzám tapadnak, úgyhogy nem tudok nélkülük meglenni, amelyekről megfeledkezni sem tudok, sem nem tartozom, mert szeretlek. Ezek nélkül akarni élni, miknek hordozására méltán ítéltél engem, nem volna a Te akaratodnak és rendelésednek követése, mégis miattuk, éppen mert elszakítanak Tőled, nem búsulnom sem volna illő Téged szerető szívemhez.

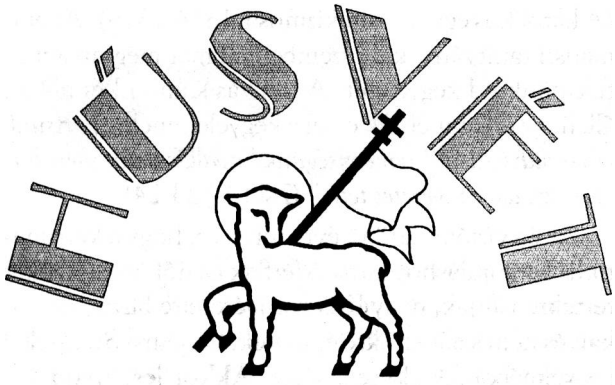
Méltó tárgya vagyok magam előtt gyűlöletemnek, ok a bánkódásra és siránkozásra, de miközben szemlélem magamat, hogy mi vagyok és mit érdemlek, felismerem jóságodat, irgalmadat és nagylelkűségedet.

II. Rákóczi Ferenc

HÚSVÉT

az új élet ünnepe. Krisztus feltámad és feltámadásában ott van a mi életünk is. Lehet az élet ezentúl szenvedés, olajfák hegyi elhagyatottság, nagypénteki tragédia, kín vagy halál, ezentúl már mindig benne lesz a **feltámadás csírája is.** Benne lesz fénylő magja annak a kiolthatatlan tűznek, amit **a feltámadt Krisztus gyújtott az idő és örökkévalóság számára.**

Willibald Kammermeyer

HÚSVÉT

Húsvét, gyönyörű ünnep,
lelkünkben öröm lüktet.
A madarak torkából
csattog a fény, a mámor.
Most minden csupa ritmus,
feltámadt s itt jár Krisztus,
feltámadt s itt jár, itt van,
a hétköznapjaimban
s itt van az ünnepben,
kegyelme mérhetetlen.
Hulljon le minden hályog
s kiáltsam: látok, látok!
Krisztust lássam meg minden
emberben, aki itt lenn
keresztet hordoz s árva
szívén átvert a dárda.
Így öleli át áldott
szent húsvét a világot,
mint allelujás ének
s beteljesült ígéret...
Húsvét, tündöklő ünnep,
emeljük fel szívünket.

Ölbey Irén

A FELTÁMADÁS

A feltámadás mindenki számára láthatóvá teszi, ami kezdetben el volt rejtve Jézus természetében.

Ha az ember megsejti Krisztus misztériumát, azt gondolja, mint Péter: „Lehetetlen is volt, hogy a halál fogva tartson..." Jézusban a lét boltíve az örökkévalóra épül.

Emlékezzünk a szavaira: „Én vagyok a föltámadás és az élet..." és a zsidóknak mondott szavára: „Mielőtt Ábrahám lett volna, én vagyok" – ezzel Jézus magának az Istennek örökkévalóságát is kinyilvánítja.

A feltámadás – jel. Kibontakoztatja azt a magot, amit Krisztus magában hordozott. Aki ettől eltér, eltávolodik mindattól, amit ez jelent; ami a kereszténységből e nélkül marad, nem érdemli meg, hogy a hit tárgya legyen. Jegyezzük meg, hogy a feltámadott Krisztus létezési módja különbözik az evangéliumból ismert más feltámasztottétól.

Az élet Ura, Jézus, visszahívta az életbe Lázárt és az özvegyasszony fiát, de ők néhány év múlva ismét meghaltak. Krisztus feltámadása nem ilyen csoda. Az anyagi világnak fölébe kerülve végleges győzelem ez a halálon. Ő az első ember, aki örök időkre élővé lett.

J. C. Barreau

FELTÁMADT

Minden valóban keresztényi tett magába zárja a szeretetet és az áldozatot. Ez a kereszt két ága. Krisztus keresztje alatt megértjük, hogy a szenvedés: szeretet. Ha Jézus keresztáldozatába helyezzük mindennapi szenvedésünket, fölragyog előttünk a kereszt teljes nagysága, mint fölülmúlása az elviselhetetlennek, mint befejezése a műnek, s mint egyetlen értelme a szenvedésnek: a legnagyobb öröm a legmélyebb tragikumba ágyazva.

Ő az, él! – kiáltja Magdolna a sírkertben. Így kiált fel Tamás is, az emmausziak, Pál a damaszkuszi úton, az egyházatyák, Ireneus, Ágoston, Assisi Ferenc, Avilai Teréz, maga az egyház, azóta mindig újra és újra, megszámlálhatatlan keresztény állítja egy megrendült pillanatban: **FELTÁMADT AZ ÚR!**

E mondat ereje kiléptet bennünket az örökkévalóságba: **JÉZUS KRISZTUS JÁR ELŐTTÜNK.**

Ez az örömhír, akár egy hangtalan vízáradat, elönti az evangélium utolsó lapjait. Ezentúl az ember halála az öröm küszöbére veti az embert. Meghalni a kereszténynek ezentúl annyi, mint ott lenni örökké, ahol Jézus van!

Garrone nyomán

AMIKOR MÉG SÖTÉT VOLT

Betegségben, bajban, elhagyatottságban és erőtlenségben sötétnek látjuk a világot. **Boldog asszony Magdolna!** Te a sötétségben Jézust indultál keresni. Nem volt ott? Elvitték? Nem! Előre ment. Azt akarja, hogy ahol Ő van, mi is ott legyünk. De előbb nekünk is át kell mennünk a sötéten.

Hiszem, hogy Isten mindenből, még a legrosszabból is, tud és akar jót támasztani. Csupán emberek kellenek hozzá, akik minden dologból kihámozzák azt, ami javukra való. **Hiszem**, hogy Isten a legnagyobb nyomorban is megadja a lelki erőt, amire szükségünk van. Nem előre adja, nehogy elvakultságunkban önmagunkra hagyatkozzunk. E hitben el kell némulnia minden aggodalomnak. **Hiszem**, hogy hibáink és tévedéseink sem hiábavalók, és hogy Isten ezekkel is tud úgy bánni, mint vélt jócselekedeteinkkel. **Hiszem**, hogy Isten nem végtelen „Végzet", hanem az igazi **„Jóság"**, aki őszinte könyörgésre és felelősséggel telt tettekre vár, hogy azokra válaszoljon.

D. Bonhoeffer

A három ifjú éneke

mai nyelven

Földkerekség városai, ujjongjatok,
És kőajakkal hirdessétek az Úr dicséretét!

Messzetűnő tetőtenger
S egymást keresztező utak és terek:
Dicsérjétek az Urat!

Márványpaloták és bérkaszárnyák:
Az Úr dicséretéből ki ne maradjatok!

Acél és üvegcsodák, pályaudvarok,
Messze boltozatok embertömeg felett:
Dicsérjétek az Urat!

Drótok a magasban,
Kábelek a mélyben:
Dicsérjétek az Urat!

Éjszakát nappallá tevő lámpák,
Hangot adó éterhullámok:
Dicsérjétek az Urat!

Vas és beton, álljatok karba:
Dicsérjétek az Urat!

Szirénasivítás és harangzúgás,
Kalapács-csattogás és fúró-zizegés:
Dicsérjétek az Urat!

Tükörsima, ragyogó aszfaltutak,
S rajtuk repülő autók és villamosok:
Dicsérjétek az Urat!

Olvasztott érc, megdolgozott kövek,
Műemlékek százai, álljatok közénk:
Dicsérjétek az Urat!

Szemgyönyörködtető kirakatok,
Messzi csodát idevarázslő fények:
Dicsérjétek az Urat!

Rézgarastól és ezüstpengőtől hangos piacok,
Nyelv-, hang és fényzűrzavarok:
Dicsérjétek az Urat!

Fehér vásznon száguldó filmszalagok,
Sírást keltő – mosolyt fakasztó színpadok:
Dicsérjétek az Urat!

Örökké iramló, soha meg nem nyugvó,
A nyugalom után sóvárgó mai élet:
Dicsérd az Urat!

Milliós nagyvárosok szegényei és gazdagjai,
Ti, a munka robotjában szolgálók,
És ti, szükségből munka nélkül állók,
Anyák, apák, gondokkal terheltek,
Városi gyermekek, kevés derűvel,
sok bajjal teltek,
Mind, ti mai emberek:
Dicsérjétek az Urat!

Godin Abbé

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ 1999 április 7-én 17.45 órai kezdettel a Krisztus Király kápolnában (Budapest VIII. Reviczky u. 11.) **találkozási lehetőség lesz az ÉLET KENYERE KÖZÖSSÉGet alapító francia házaspárral: Pascal** és **Marie-Annick Pingault**-val (ejtsd kb.: pängó).

Rövid előadás és kérdezési, megbeszélési lehetőség az alábbi témákban:

- Miért választották a közösség tagjai az életközösségi életformát?
- Hogyan élnek családosok, egyedülállók és szerzetesek együtt egy közösségben?
- Hogyan éli meg a közösség az evangéliumi szegénységet?

(Természetesen más kérdések is feltehetők.)

Az ÉLET KENYERE KÖZÖSSÉG fennállásának 22 éve alatt – az Isten akaratára való ráhagyatkozást vállalva és az evangéliumi eszményt radikálisan követve – sok gyakorlati tapasztalatot is összegyűjtött az életközösségben élés, a szegénység vállalása, a belföldi és harmadik világbeli rászorulók segítése terén.

Várjuk szeretettel mindazok részvételét, akiket ezek a kérdések érdekelnek.

Nardai Péter és Veronika, Mihálffy László
2462 Martonvásár, Dózsa Gy. u. 1.
Tel.: (06) 22 / 460-616

¤ **Regionális találkozó** lesz a Szent Gellért templomban (Bartók Béla út) március 13-án de 9 órától du 15 óráig. Szeretettel várjuk a karizmatikus közösségeket. A szentmise előre láthatólag 14 órakor kezdődik.

¤ Ez év októberében hazánkba látogat **Emiliano Tardif atya**. Készüljünk imádsággal Tardif atya látogatására, hogy minél jobban kiáradjon majd az Úr gyógyító kegyelme és szeretete.

Tartalomjegyzék

Floyd McClung: Isten atyai szíve 3
N.N.: Visszanézni a keresztútra 5
Jim Elliot: Atyám... 7
Boulad: Uram... 7
Kiss Csilla: Az Úr sokkal többet adott, mint reméltem! 8
Balog Zsófi: Akkor még azt hittem, »szerencsém« volt 9
T. Norbert: Hogyan találtam meg hivatásomat? 11
N.N.: Isteni Megváltóm 12
II. János Pál pápa imádsága 13
Charles Whitehead: Vízió a 2000. évre 14
HÚSVÉT 15
A három ifjú éneke mai nyelven .. 17

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1053, Ferenciek tere 9.
Telefax: 317-4895
Felelős kiadó:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült a GÖDI PRINT Kft nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Címlapfotó: Kuslits Mária, *Hátlapfotó:* Zsigmond Kinga

Az újságban a 3. 5. 12. és 16. oldalon található rajzokat **Tóth Mariann** készítette, melyeket Kalla Viktória: Szelíd fényekről álmodom c. verses kötetének (Marana Tha sorozat 76.) illusztrációiból válogattuk.

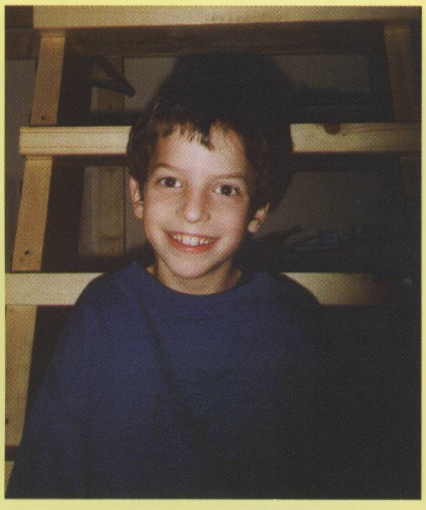

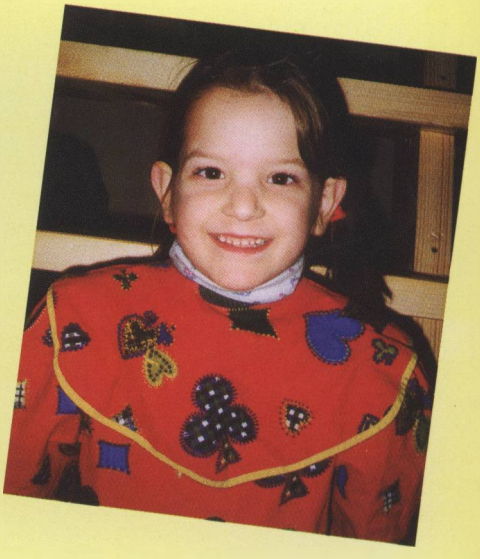

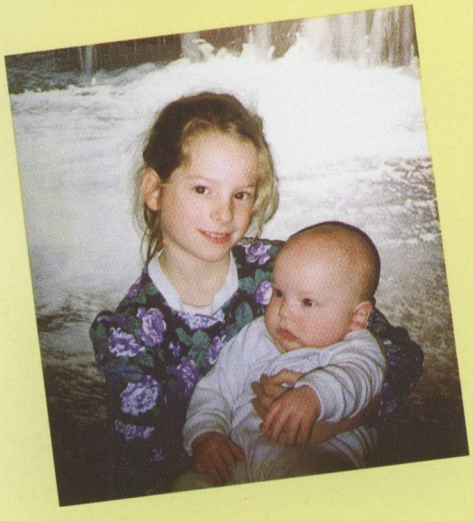
Házastársak imája

Jézusom! Ezen szent órában köszönöm Neked férjemet (feleségemet). Köszönöm minden munkáját, könnyét, mosolyát. Köszönöm Neked minden értem hozott áldozatát. Köszönöm Neked az éveket, amiket együtt tölthettünk. Köszönöm a gondokat, amiket egymással megosztottunk. Köszönöm Neked, hogy Ő az enyém. Köszönöm, hogy nem vesztettem el a szeretetét, s mert mindezt köszönöm, eskümet megújítom: Esküszöm, hogy soha el nem hagyom!

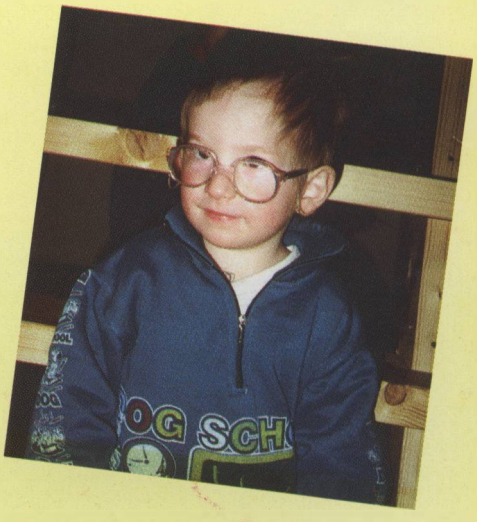

„Így utólag visszatekintve, megérte a várakozás, az Úr sokkal többet adott, mint reméltem. Örök életemre hálára vagyok kötelezve az Úr iránt a sok csodáért, amit az életemben tett."

(Csilla tanúságtétele a 8. oldalon olvasható.)

A HÁROM IFJÚ ÉNEKE MAI NYELVEN

Földkerekség városai ujjongjatok,
És kőajakkal hirdessétek az Úr dicséretét.
Messzetűnő tetőtenger
S egymást keresztező utak és terek:
Dicsérjétek az Urat!

GODIN ABBÉ